

Εἶνε ὠραία· κάτι περισσότερο ἀπὸ ὠραία, εἶνε θαυμαστή. Τὸ μαῦρο χρῶμα εἶνε ριχμένο ἐπάνω της ἄφθονο· καὶ ὅ,τι ἐμπνέει εἶνε κ' ἐκεῖνο βαθὺ καὶ νυχτερινό. Τὰ μάτια της εἶνε δυὸ ἄστρα στὰ ὁποῖα τρεμοφέγγει ἐλκφρὰ το μυστήριο, καὶ ἡ ματιά της φωτίζει σὰν τὴν ἀστραπὴ καὶ φαίνεται σὰν μιὰ ἐκρηξὶ μέσα στὸ σκοτάδι.

Θὰ τὴν παράβαλλα μὲ μαῦρο ἥλιο ἂν μπορούσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ ἓνα ἄστρο μαῦρο ποῦ νὰ σκορπίζει φῶς καὶ εὐτυχία. Μὰ 'κεῖνη ὁμοιάζει μᾶλλον τῆς σελήνης, ποῦ βέβαια θὰ τὴν ἐσημάδευσε μὲ τὴ φοβερὴ ἐπιρροή της· ὅχι τὴ σελήνη τὴ λευκὴ τῶν εἰδυλλίων ποῦ ὁμοιάζει μὲ ψυχρὴ νύμφη, μὰ μὲ τὴν ἀλλόκοτη, τὴ μεθυστικὴ, ποῦ κρέμεται στὸν οὐρανὸ τὲς νύχτες τὲς φοβερές, ποῦ τρελλοπέρνουν ἀπ' ἐμπρὸς της τὰ σύγνεφα· ὅχι τὴν ἥσυχη σελήνη, τὴ σιωπηλὴ, ποῦ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθαρούς, μὰ τὴ σελήνη ποῦ φεύγει ἐπαναστατικὴ, νικημένη ἀπὸ τὸν οὐρανό· ἐκεῖνη ποῦ ἡ μάγισσες τῆς Θεσσαλίας ἀναγκάζουν ἀποτόμως νὰ χορεύῃ 'ς τὸ τρομαγμένο χόρτο.

Στὸ μικρὸ της τὸ μέτωπο βασιλεύουν ἡ πεισματάρια θέλῃσι καὶ ὁ ἄγριος ἔρωτας. Μὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀνήσυχου προσώπου της, ἐκεῖ ποῦ τὰ γοργοκίνητα ρουθούνια μυρίζονται τὸ ἄγνωστο, τὸ ἀδύνατο, ξεσπᾷ μαζὺ μὲ ἀνέκφραστη χάρι τὸ γέλιο της ἀπὸ τὸ μεγάλο στόμα τὸ ἄσπρο καὶ κόκκινο καὶ χαριτωμένο, καὶ θυμίζει τὸ θαῦμα ὠραίου περήφανου λουλουδιοῦ φυτρωμένου σὲ ἔδαφος ἡφαίστειου.

Εἶνε γυναικες ποῦ σοῦ δίνουν ἐπιθυμία νὰ τὲς νικήσης, νὰ τὲς ἀπολαύσης· αὐτὴ σοῦ δίνει ἐπιθυμία νὰ πεθάνης λίγο λίγο, κάτω ἀπὸ τὴ ματιά της.

N. ΕΠ.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ

Μεταξὺ πενθεροῦ καὶ γαμβροῦ :

— Τί νὰ σοῦ 'πῶ, πενθερέ μου, ἡ κόρη σου ἔχει πολλὰ ἐλαττώματα, εἶνε θυμώδης, πεισματάρια, γ'ωτισοῦ . . .

— Ἐχεις δίκαιον γαμβρέ μου, γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σκέπτομαι νὰ τὴν ἀποκληρώσω.

— !!! . . . ; . . . !!! .